

Numele și prenumele: _____
Clasa: _____ Data: _____

Prâslea cel voinic și merele de aur

1. Citește textul:

A fost odată ca niciodată; că dacă n-ar fi, nu s-ar povesti; de când făcea plopșorul pere și răchita micșunele; de când se băteau urșii în coade; de când se luau de gât lupii cu mieii de se sărutau, înfrățindu-se; de când se potcovea puricele la un picior cu nouăzeci și nouă de oca de fier și s-arunca în slava cerului de ne aducea povești.

Era odată un împărat puternic și mare și avea pe lângă palaturile sale o grădină frumoasă, bogată de flori și meșteșugită nevoie mare! Așa grădină nu se mai văzuse până atunci, p-acolo. În fundul grădinei avea și un măr care făcea mere de aur și, de când îl avea el, nu putuse să mănânce din pom mere coapte, căci, după ce le vedea înflorind, crescând și pârguindu-se, venea oarecine noaptea și le fura, tocmai când erau să se coacă. Toți paznicii din toată împărăția și cei mai aleși ostași, pe care îi pusese împăratul să pândească, n-au putut să prinză pe hoți. În cele mai de pe urmă, veni fiul cel mai mare al împăratului și-i zise:

– Tată, am crescut în palaturile tale, m-am plimbat prin astă grădină de atâtea ori și am văzut roade foarte frumoase în pomul din fundul grădinei, dar n-am putut gusta niciodată din ele; acum a dat în copt, dă-mi voie ca nopțile astea să păzesc însumi, și mă prinz că voi pune mâna pe acel tâlhar care ne jefuiește.

– Dragul meu, zise tată-său, atâția oameni voinici au păzit și n-au făcut nici o ispravă. Doresc prea mult să văd la masa mea măcar un măr din acest

pom care m-a ținut atâta sumă de bani și de aceea, iată, mă înduplec și te las ca să pândești, măcar că nu-mi vine a crede că o să izbutești.

Atunci fiul împăratului se puse la pândă o săptămână întreagă: noaptea pândea și ziua se odihnea; iară când fu într-o dimineață, se întoarse trist la tată-său și-i spuse cum priveghease până la miezul nopții, cum mai pe urmă îl apucase o piroteală de nu se mai putea ține pe picioare, cum, mai târziu, somnul îl copleși și căzu ca un mort, fără să se poată deștepta decât tocmai când soarele era rădicit de două sulițe, și atunci văzu că merele lipsesc.

Nepoftită fu mâhnirea tatălui său, când auzi spuindu-i-se astă întâmplare.

De silă de milă, fu nevoit a mai aștepta încă un an, ca să facă și voia fiului său celui mijlociu, care cerea cu stăruință de la tată-său ca să-l lase și pe dânsul să pândească, și se lega că el va prinde pe hoții care îi făcea atâta întristare.

Timpul veni, merele începură a se pârgui; atunci fiul său cel mijlociu păzi și el; dară păți ca și frate-său cel mare. Tată-său, deznădăjduit, pusese în gând să-l taie; dar fiul său cel mic, Prâslea, veni cu rugăciune către tată-său, și-i zise:

– Tată, atâția ani l-ai ținut, ai suferit atâtea neazuri după urma acestui pom, mai lasă-l, rogu-te, și anul acesta, să-mi încerc și eu norocul.

– Fugi d-aci, nesocotitule, zise împăratul. Frații tăi cei mai mari, atâți și atâți oameni voinici și deprinși cu nevoile n-au putut face nimic, și tocmai

tu, un mucos ca tine, o să izbutească?
N-auzi tu ce prăpăstii spun frații tai?
Împăratul se înduplecă să mai lase
încă un an pomul.

Sosi primăvara: pomul înflori mai
frumos și legă mai mult decât altădată.
Împăratul se veseli de frumusețea
florilor și de mulțimea roadelor sale,
dară când se gândea că nici în anul
acesta n-o să aibă parte de merele lui
cele aurite, se căia că l-a lăsat netăiat.
Prâslea se ducea adesea prin grădină,
da ocol mărului și tot plănuia. În sfârșit,
merele începură a se pârgui. Atunci fiul
cel mai mic al împăratului zise:

– Tată, iată a sosit timpul; mă duc să
pândesc și eu.

– Du-te, zise împăratul; dară negreșit
că și tu ai să te întorci rușinat ca și
frații tăi cei mai mari.

– Pentru mine n-are să fie așa mare
rușine, zise el; fiindcă nu numai că
sunt mai mic, dară nici nu mă leg ca să
prinz pe tâlhari, ci numai o cercare să
fac.

Prâslea dus în grădină a fost. Cum
veni seara, se duse, își luă cărți de
citit, două țepușe, arcul și tolba cu
săgețile. Își alese un loc de pândă într-
un colț pe lângă pom, bătu țepușele în
pământ și se puse între ele, așa cum
să-i vină unul dinainte și altul la spate
ca, dacă îi va veni somn și ar moțâi, să

se lovească cu barba în cel de
dinaintea lui și dacă ar da capul pe
spate, să se lovească cu ceafa în cel
de dinapoi.

Astfel pândi până când, într-una din
nopti, cam după miezul nopții, simți că-
l atinge încetișor boarea ziorilor care îl
îmbăta cu mirosul său cel plăcut, o
piroteală moleșitoare se alegă de ochii
lui; dară loviturile ce suferi vrând să
moțâiască îl deșteptară, și rămase
priveghind până când, pe la revărsat
de ziori, un ușor fâșâit se auzi prin
grădină. Atunci, cu ochii țintă la pom,
luă arcul și sta gata; fâșâitul se auzi
mai tare și un oarecine se apropie de
pom și se apucă de ramurile lui; atunci
el dete o săgeată, dete două și, când
dete cu a treia, un geamăt ieși de
lângă pom și apoi o tăcere de moarte
se făcu; iară el, cum se lumineă puțin,
culese câteva mere din pom, le puse
pe o tepsie de aur și le duse la tatăl
său.

Niciodată n-a simțit împăratul mai mare
bucurie decât când a văzut la masa sa
merele de aur din care nu gustase
niciodată.

– Acum, zise Prâslea, să căutăm și pe
hoț.

Prâslea cel voinic și merele de aur,
de Petre Ispirescu

2. Completați următoarea fișă de lectură:

Titlul textului:	
Autorul textului:	
Personajul principal din text:	
Alte personaje	
Rezumatul textului:	

